

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Pacea

Vorbind despre pace îmi vin în minte două șiruri din poezia lui Eminescu: „La steaua care a răsărit”. „Era pe când nu s'a zărit, Azi o vedem și nu e”. Așa suntem și cu pacea. Când am fost siguri de ea nimeni nu s'a ocupat prea mult de binefacerile ei. Pe nimeni n'am auzit spunând când ceva, ce conform părerii lui era dreptul său nu i s'a acordat: Nu face nimic, că eu trebuie să renunț la lucrul acesta, dacă țării îi merge bine și trăim în pace. Niciodată în pierderile noastre materiale nu ne-a mângăiat că trăim în pace. Când eram bolnavi nu ne-am cugetat că e și mai dureros să fii bolnav în timpul războiului. Nici cei, cari au suferit toate mizeriile războiului în cele mai mici neplăceri uită că în război au cunoscut cu mult mai mari neajunsuri.

Și acum, când pacea noastră o simțim amenințată, vedem că ea este cea mai prețioasă comoară a omului. Acum auzim adesea: Numai pace să fie, cealaltă sunt ecundare. Sau: Nu-mi trebuie nimic numai să nu fie război. Sau: Nu mă mai căesc niciodată, numai să rămânem neutrali.

Acum și noi „zărim” pacea. Cugetându-ne serios

la ea, nu se poate să nu ne convingem că în zilele turbure de azi, pacea înseamnă pentru noi victoria cea mai mare. Trebuie deci să luptăm pentru ea, deoarece victoriile prin luptă se câștigă. În prezenta luptă principala armă trebuie să fie **unitatea națională**. Trebuie să arătăm lumii întregi, că acum mai mult decât ori și când, domnește înțelegere desăvârșită între noi. Dar să putem ajunge la această înțelegere și unitate să pretinde jertfă, renunțare, răbdare și bunăvoință din partea fiecăruia dintre noi. La aceste nu sunt capabile decât sufletele luminate și luminoase de pacea lui Hristos.

Aceasta pace să-o răspândim între frații noștri. Să înțelegem odată, că fiecare Român este dator să contribuie la pacea internă a țării, deoarece pacea cu popoarele cealalte, numai unitatea națională o poate asigura. Orice jertfă și orice uitare de sine nu e prea mare pentru acest scop.

Să gonim din noi tot ce e invidie, ură și răz-bunare. Interesele particulare să tacă când e vorbă despre interesele țării. Toți să fim elemente de ordine și muncă în țară. Să ne retezim egoismul sangvinic, să ne altoim crenguțele altruismului. Poate că trebuie să ne facem dure-roase amputări. De unde să luăm tăria necesară?

Dela altar. Din tabernacol ne întinde brațele lui. înconjurat de aureola strălucitoare a păcii, Dumnezeu nostru Isus Hristos. Același Dumnezeu care a depus în mâini așa de pricepute soarta României, care a pus în fruntea țării pe M. S. Regele Carol al II-lea, ca să fie prin geniul lui păzitor neînfricat al

integrității hotarelor și totodată al păcii ei. Isus Hristos, în Sf. Euharistie revarsă pacea lui asupra noastră, ne face făclii luminoase a păcii lui și așa muncitori neobosiți ai unității naționale.

Iată, cum ne conduce patriotismul la Isus Euharisticul.

Irina Berinde

Cu ochi văzători

De câte ori Victor Hugo avea invitați, la masă un scaun totdeauna era gol. Acest loc neocupat avea inscripția: „cei cari nu sunt de față, — sunt aici”.

Cât de bine ar fi, dacă toată lumea ar cunoaște acest procedeu atât de înțelept al marelui scriitor. Poate ar mai înceta a torăi morișca limbută din gura unor oameni, cari nu încetează a săpuni pe cei cari nu sunt de față. Și dacă s'ar opri numai aci! Dar limbutia lor devenită o a doua natură, cu o candidă iresponsabilitate împrăstie sămânța neîncrederii în alții, calomni, minciuni, călcând fără milă cinstea altora și sădind bănuială între cei prezenți. Și aceste toate de multe ori nu din rea voință, ci pur și simplu din dorul de a spune ceva nou, de stârni curiozitatea altora.

Clevetirea, — care de multe ori poate face rău capital celui clevetit — este lepra societății. Pată neagră pe haină albă, boală, care cu anevoie se poate vindeca. E bine, ca cel ce s'a obișnuit cu acest păcat, să nu uite, că cinstea e o

mare avere. E cheia, care deschide ușile colibelor și palatelor; scrisoare de recomandăție, comoară, pe care o păzim cu grijă. Dacă s'a pierdut odată, cu anevoie o recăștigăm. Dar de multe ori în urma clevetelor asupra unora vin necazurile cele mai mai mari cari pot ușor deveni ireparabile.

Roadele nefaste ale clevetelor, contemplate cu seriozitate, poate vor convinge pe clevetitor, ca zilnic de multe ori să repete, cuvintele Psalmistului: „Pune Doamne pază gurei mele”, cu atât mai vărtos, că este știut, că mulți au murit prin lovituri de sabie, dar mai mulți prin limba lor proprie și încă ceva: semnul de recunoaștere al măgarului este urechia, iar al stupidului limba.

P. F. Părinte Papa vrea episaopi indigeni. Preafericitul Părinte Papa Piu XII a numit, pe preotul japonez Don Tatsuo, care s'a născut în 1892 din părinți încă păgâni și care a fost botezat în 1894 de arhiepiscop de Tokio. Clerul din aceasta dieceză se compune în întregime din indigeni.

Dacă Domnul e cu noi...

La 30 August 1609, s. Francisc de Sales hirotonește de episcop în Belley pe Prea Sfințitul Le Camus.

Fiind foarte tânăr, noul episcop după câteva greutăți, la început, se simte descurajat.

Vine la sfântul să se plângă și să-i spună, că mai bine ar fi fost să-l fi lăsat simplu preot.

Acesta îi răspunde: „Nu se putea. Eparhia de Belley era vacantă de patru ani. Oamenii te-au dorit. Regele Henric IV te-a prețuit. Papa te-a încuviințat și ți-a poruncit să primești sarcina. Ce mai vrei? Dacă ai avut norocul să intri în via Domnului la muncă din ceasul cel dintâi, fii harnic, să nu te ia pe dinainte unul care va veni abia în ceasul din urmă”.

Le Camus îi mai spune odată lui Francisc de Sales: „Prea Sfințite, vei fi având multe vrednicii și virtuți, dar ai și un mare păcat, că m'ai hirotonit episcop pe mine, nevrednicul”.

„Da, e sigur că am făcut acest păcat” — întâmpină Sfântul — „și ceceace e mai trist e că până acum nu m'am pocăit pentru el. Te rog, deci să trăiești astfel, încât să nu mă faci de rușine. Pe alți vlădici nu i-am sfințit eu. Eram cel mult între asistenți. Prea Sfinția Ta

ești singurul hirotonit de mine. Fii ucenicul și mândria mea! Curaj! Dumnezeu ne va ajuta.

Dacă Domnul e cu noi, cine va fi împotriva noastră?”

Pr. I. Georgescu

Rugăciune

Dintr'un vârtej adânc de tulburi ape spre Tine ochi mi-i ridic, Fecioară, cu mila Ta spre mine Te coboară și vieții pază fi-mi Tu de aproape.

Se macină în mine ca ntr'o moară atâtea gânduri ce vor să mă ngroape, credința doar mai poate să mă scape, îndură-Te și ajută-mă Fecioară.

Trimite-mi har și liniște, să-mi fie viața iar liman de nchinăciune, din cerul Tău, fi-mi pavăză, azi, mie

Coboară'n mine pacea Ta și-mi pune hotar durerii care mă nfrânghie, o, Maică Sfântă, Ție mă supune.

Emil Al. Micle

Activitatea religioasă în armata germană

Armata germană, și-a dat seamă, totdeauna de bunele servicii pe care poate să-i le dea biserica și care au fost valorizate prin nenumărate aprecieri, făcute atât în timpul „Marelui Război” cât și prin declarațiile contemporanilor.

Preotul catolic și colegul său protestant au însoțit în timpurile acestea grele, trupele spre front. Acest fapt dă loc unei priviri asupra organizației adoptate de armata germană pentru a cultiva viața religioasă, organizație care s'a desfășurat pe

măsură ce forțele militare ale Reichului au fost restabilite. Sunt aproape 2 ani de când s'a celebrat în basilica Saint Jean din Berlin, metropola armatei germane, a 40-a aniversare preoțească a administratorului apostolic, Mgr. Franț Razkowski, șeful spiritual al preoțimei armatei și al soldaților. Cu această ocazie Sfântul Părinte, a binevoit să numească pe sărbătorii, de episcop titular de Neo-Cesaria, dându-i astfel puterea de hirotonisire, act la care se atașează o importanță particulară, din punct de vedere spiritual în armata germană. Această ultimă a fost desfășurată în așa măsură încât nu se putea găsi nimic de asemui, excepție făcea doar Italia. Sunt preoți în fiecare garnizoană a armatei și a marinei și chiar mai mulți în marile garnizoane ca și cele din Berlin. Ei îndeplinesc funcțiunea lor în bisericile garnizoanei la care au fost numiți. Trebuie să constatăm că cele 2 confesiuni în Germania se ocupă cu mult zel de tineretul militar. Numeroși recruți, înainte de a intra în cadre, participă la exerciții, cursuri speciale, zile de meditație etc. organizate de preoți militari și devenite foarte populare. Episcopul armatei este ajutat de un vicar general care îndeplinește funcțiunea de supleant. Clerul protestant al armatei se găsește sub direcția unui „Feldprobst”, șef duhovnic,

Din viața familiară a Japonezului cuceritor

Secretul galben: poporul japonez, umblă azi adânc în interiorul Chinei, și se grăbește a forma imperiul cel mai vast pe lume, care în Extremul-Orient va inaugura autocrația rasei galbene. Nipponul, — insula cea mai mare din grupa insulelor japoneze, dintre Oceanul Pacific și Marea Japoneză, — mai de mult trecea ca și țara blândetei romantice, a surâsului vesnic și a curtoaziei. Numai acum de vre-o douăzeci de ani s'a înspăimântat omenirea, după ce a cunoscut realitatea, că sub cireșii înfloriți lucrează fabrici de armamente, și că japonezii zmerit încovoiați în kimonourile lor sunt ingineri, oameni cu mare știință și experiență. Este deci bine nimerit aceea ce ne spun călătorii cari umblă prin Japonia, că: Japonia e țara surâsului înfricoșător.

Îți vine silă dacă vrei să privești aceasta Japonie cu ochiul artistului, iar nu cu ochiul aceluia, care vede în Japonia o țară care se pregătește la război. Arta și războiul sunt două lucruri, mult deosebite totuși ele se explică reciproc.

Respectul trecutului în familia japoneză

Nu numai Englezul, dar și Francezul respectă tradițiunile. La fel și Elvețianul ca și Olandezul. Inșă toate acestea poare abia pot înfățișa o istorie a trecutului lor în cazul cel mai bun de cinci sute sau de una mie de ani. Din contră, japonezii cunosc aproape cinci mii de ani din trecutul lor și nici pe o clipă nu au uitat acest trecut, fie vorbă de afacere, de politică, ori de război. Unor popor

care e mai vârstnic chiar decât Rome, — care numai cu o sabie în mână a trecut din Korea și a cucerit insulele atunci locuite numai de autohtoni sălbateci, — care dela anul 1807 incoace, mai mult decât de douăzeci de ori a respins atacurile albilor veniți atât dinspre Asia cât și dinspre America, care a nimicit hoardele lui Djinghiz Chan cuceritorul lumii și care a ajuns că în timp de cinci mii ani, cuceritor străin nu a pus piciorul pe pământul țării lui, acest popor, de sine se înțelege, că trăiește din trecutul său propriu, și învățând din marile exemple ale trecutului său își crește pruncii săi în vechia tradiție.

Acuma să ne oprim la acest punct, pentru că secretele creșterii pruncilor japonezi, tocmai în acest an au fost descoperite, prin fotografii, după ce călătorii

cercetători, în zădar au scris despre aceasta, nimeni nu a înțeles descrierile lor. Inzădar am cetit istorioare frumoase și induișoțoare despre căsătoriile transitorii ale marinarilor ajunși în Japonia; în miezul familiar propriu, nimenea nu a putut pătrunde, până când aparatul fotografului nu ne-a redat familia întreagă a Japonezului. Numai acum înțelegem secretele acestui mare popor și știm că acest mare secret începe la copilul în vârstă de abia șase ani! Băiatul japonez în vârstă de 6 ani, având la spatele lui cei cinci mii de ani, nici nu poate fi altfel ca și cum este; iar până când alte popoare cu mare trecut ori s'au împrăștiat în lume, ori s'au nimicit în flăcările progresului lor propriu, Nipponul stă și azi, ba încă ceva și mai mult, se silește, ca

Discuri de gramafon, documente istorice

Institutul pentru cercetarea fonetică din Berlin posedă în unica sa colecție de gramafone discuri înregistrând discursurile personajilor politici sau a generalilor din războiul mondial. Se găsesc acolo documente sonore, cari transmit evenimentele unei epoci de neuitat. Putem să ascultăm pentru a da câteva exemple, vocea mareșalului Huidenburg într'un ordin către trupele armatei a opta după bătălia dela Tannenberg, cuvintele guvernatorului Africei germane orientale adresate membrilor coloniei germane cu ocazia izbucnirii Marelui Război. Pe de altă parte se găsește într'o colecție discursul președintelui Reichstagului, M. Kaempf, din 4 August 1914, discursurile amiralului von Tirpitz, generalului von Linsingen și ale altor personalități însemnate din această epocă.

Din punctul de vedere al unei cercetări științifice a filosofului Carl Stumpf s'au înregistrat în timpul războiului mondial 1650 discuri în taberile prizonierilor: acestea cuprind: cântece, muzică instrumentală și diferite limbajuri a cel puțin 200 popoare diferite cari s'au luptat contra Germaniei.

prin familiile de multe milioane să-și înzăcească imperiul!

Deșartă este orice altă înfățișare, forța japoneză pleacă dela familie, iar că ce este dedesubtul acestui adevăr, care incopiază într'un complex unic închis membrii familiei: aceasta o poate vedea străinul, în ziua de cinci Mai a fiecărui an, dacă întâmplător are norocul să poată participa la desfășurarea programului atât de caracteristic, întocmit pentru serbarea Zilei Fiilor.

Minunățiile Tokonomă-i

În fiecare apartament japonez, este o cameră, ori barem un colțșor separat cu un părete despărțitor din hârtie, care în cursul anului numai într'o singură zi se deschide și se curăță, în primele zile ale lunii Maiu. Cei mai săraci cari nu pot separa nici barem un colțșor pentru sanctuarul familiar, numit: Tokonoma, îl aranjează într'un

IMPREUNA CU BISERICA

Și a fost după aceea, mergea într'o cetate, care se cheamă Naim și cu dânsul mergeau și ucenicii lui mulți și popor mult.

Iară dacă s'a apropiat de porțile cetății, iată scoteau pe un mort, fiu unul născut al maicii lui și aceea era văduvă și popor mult din cetate era cu dânsa.

Și văzând-o Domnul, i-s'a făcut milă de ea și i-a zis: „nu plânge!”

Și mergând s'a atins de pat (iară cei ce-l duceau au stătut) și a zis: „tânărule, fie-ți zic, scoală!”

Și a șezut mortul și a înce-

put a grăi și l'a dat pe dânsul mamei lui.

Și a cuprins frică pe toți și măriau pe Dumnezeu, zicând: „proroc mare s'a sculat întru noi și a cercetat Dumnezeu pe oamenii săi”.

Care dintre noi n'a avut nefericirea să petreacă la cele veșnice pe vr'unul dintre casnicii săi? Un tată scump, o mamă iubitoare, un frate drag, o soră, sau cel puțin un prieten nedespărțit? Toți am gustat aceste momente sfâșietoare când cu ultimul bulgăr de lut aruncat asupra celui ce-a plecat din

dulap, separat feciorilor și fetelor. Însă ziua de cinci Maiu este exclusiv numai al tatii și al feciorilor. Fiecare părinte japonez are aceeași silință. Anume, vrea să crească din feciorii săi buni și credincioși japonezi, oameni buni pe seama societății și pe seama împăratului iar pe seama patriei, ostași credincioși. În vederea acestora, grija de căpetenie a japonezului este, ca să-și crească feciorii în spirit identic și spre acest scop servește ziua de cinci Maiu: Sărbătoarea Fiilor.

Fiecare Japonez, care are feciori, în dimineața zilei de 5 Maiu deschide păretele despărțitor al sanctuarului, iar obiectele păstrate acolo le curățe de praf. Comorile sanctuarului de fapt sunt de multe feluri și merită să fie îngrijite. Sunt statui de ale marilor împărați, din timpuri de mult trecute, insignii naționale, arme înșiruite una lângă alta; săbii, puști și baionete

folosite în războiul japonez-rus, privite ca antichități în acest sanctuar familiar. Tablouri, înfățișând bătălii, cordoane de steaguri care reamintesc trecutul; din cutiile frumos lustruite ies statuile micșorate ale samuraiilor, făcute din porcelan. În fața unui străin aceste obiecte au prea puțină însemnătate pentru că nu poate înțelege valoarea lor, decât numai după un studiu îndelungat. Însă bărbatul japonez se pleacă cu reverință în fata lor și parcă își cere scuze, pentru deranjul ce le face prin faptul că le curăță de praf.

Se trezesc feciorii

Pe la orele opt tata îmbracă haina națională, kimonoul, croit pentru bărbați și deșteaptă și pe feciorii săi. (În ziua de 5 Maiu, mama și fetele cam de obicei părăsesc casa, ca să nu conturbe pe bărbați.) După ce au luat baie și feciorii au luat

viața aceasta, se pecetluiește fatala rupere dintre noi și el.

Dar oricât de mare ar fi durerea noastră, este incomparabilă cu durerea ce s'gduie inima unei mame ce-și pierde fiul, pentru că nici o dragoste din lume nu se poate asemăna nici pe departe dragostei de mamă. Iubim pe părinții noștri dar suntem gata să ne răsculăm în contra lor, îndată ce dorințele nu ne sunt toate satisfăcute. Oricât ne-am iubi frații, în suflet le purtăm și puțină invidie. Apoi iubirea față de prieteni adesea e legată de unele interese dacă nu mârșave, cel puțin materiale. Ridicarea unuia dintre ei produce imediat părere de rău, iar căderea lui ne face să tresărim de bucurie. Harurile revărsate de Dumnezeu asupra unuia dintre semenii noștri, sunt tot atâția ghimpi înfipti în inima noastră, iar neajunsurile și necazurile căzute peste el, fac ca inima noastră să fie mai la locul ei. Parcă suntem mai mari prin căderea altora. Iar de iubirea față de vrăjmași așa cum a propovăduit-o cel ce singur a și practicat-o, suntem departe ca ceriul de pământ.

Singură mama este aceia care iubește așa cum vrea

gustarea sărbătorească, tata conduce pe fii în camera, în care se află obiectele artistice ale sanctuarului, puse la dispoziție.

Bucuria fiilor e mare. Impresia însă e și mai mare! Aproape toate obiectele Tokonomei sunt din mătăsuri în multe culori, fiecare obiect invoacă în mod imperativ — admirație. Tata, împreună cu fiii se așează în cerc pe covoarele așternute cu grijă pe podele și înainte de toate se roagă către zei. Intențiunea rugăciunii cuprinde mai multe puncte:

Doamne ține pe împărat în sănătate.

Dă Doamne ca în acest an Nippon să devină și mai puternic.

Dă Doamne în caz de războiu inimă curagioasă și întărește fiii mei, ca să-i pot jertfi pentru împărat.

Totul pentru împărat, totul pentru țară, nimica pe seama

Mântuitorul — neprecupețit, nefățarnic, iubirea întreagă, iubire ce se dăruie ofrandă odraslelor sale. De e fiul drept sau păcătos, bun sau rău, cinstit sau făcător de rele, inger ori bestie, ea-l iubește. Nu-i aprobă căderile și ticăloșiile sale, dar i-le ascunde, apărându-l de furia îndreptățită a tatălui său. Sufere ea mai bine, decât să-l vadă pe el răpus sub gravitatea pedepsei fărădelegilor sale. Înțelegem deci cu toții starea sufletească a văduvei din Naim. Și-a pierdut soțul — grea lovitură — dar neasemuită e durerea ce i-a săgetat inima, pierzându-și unicul fiu la o vârstă, când îi era tot sprijinul bătrânețelor sale. Ci lui Isus i se face milă de ea, se apropie și-i spune: „Nu plânge!”

E nevoie, ca înainte de-a săvârși miraculoasa înviere, să adreseze mamei cuvinte de îmbărbătare.

Nu săvârșește Isus minunea ca să-și arate mărirea sa. Înțeleptul evanghelist Luca accentuează rostul acestei învieri prin cuvintele: „Și văzându-o Domnul, i s'a făcut milă de ea. Trebuie să avem în vedere acest fapt. Isus nu săvârșește niciodată minuni cu scopul pe care-l urmăresc scamatorii ori fachirii. Din iubirea față de oameni, schimbă apa'n vin în Cana, înviază pe fata lui Iair,

vindecă leproșii, orbului din naștere îi dă vedere, scoate demonii și redă puterea pierdută damblejilor. Cu ocazia învierii lui Lazar, evanghelistul spune: „Și iubia Isus pe Marta, pe Maria și pe Lazar”. Iar când se îndreaptă spre mormânt lăcrimează.

De jalea văduvei se înduioșează și acum Isus. Știe că spre a o mângâia, nici o vorbă din lume, nici o avere, nici chiar promiterea fericirii eterne dincolo de mormânt, nu ar fi destul pentru aceste clipe prin care trece această mamă greu lovită, ci e nevoie de o totală reparare a pierderii neașteptate; deci va să învieze pe tânăr. Dar mai înainte îi spune văduvei: „Nu plânge”. Și apropiindu-se de sicriu, poruncește mortului: „Tânărule, ție-ți zic scoală-te!” Cauza întristării sărmanei muieri este înlăturată. Tânărul este predat mamei sale.

Se cuvine ca având în fața ochilor noștri sufletești tabloul învierii tânărului din Naim, să recunoaștem că suntem morți sufletește. Să lăsăm să se apropie Isus, să se înduioșeze de căderile noastre, de situația noastră. Toți suntem fii risipitori cari am cheltuit moștenirea sfântă, comoara neprețuită primită dela Tatăl ceresc; oi rătașite dela staulul Păstorului celui

bun, cari de abia mai putem să dăm strigătul de desnădejde din mijlocul haitelor de lupi ce-și arată colții feroși; suntem drahme pierdute ce nu mai avem puțința să dăm semne de viață, să strigăm „ajutor”, dacă Stăpânul nu va binevoi să repare pierderea noastră; suntem morți complect intrați în descompunere finală, dacă Dumnezeu Nazarinean nu se va întrista de căderea noastră, să ne spuie: Sculați-vă! Ridicați-vă!

O! Isuse! Fie-ți milă de starea noastră. Reintoarce-ne la viața nevinovată a copilăriei noastre, pe care am pierdut-o prin neglijența și ticăloșia noastră.

Dă-ne inelul iubirii Tale și îmbracă-ne cu dragostea Ta nețărnută ca pe fiul risipitor. Ia-ne pe umerile Tale ca pe oaia cea rătăcită și redă-ne Părintelui ceresc, Maicei Tale iubitoare. Caută-ne cu lumina milei Tale și așează-ne în cutia sfințeniei Tale ca pe drahma cea pierdută ca să nu ne mai putem pierde de către Tine. Apropie-te de noi ca de tânărul din Naim și poruncește ca să trăim creștinește, conform glasului evangheliei Tale.

Fie-ți milă de noi, Isuse! Vrem să trăim împreună cu Tine, să purtăm crucea Ta, să ne facem părtași ranelor, pa-

tilor, suferințelor Tale crâncene, ca să putem invia împreună cu Tine.

Logodnă.

Simpatice Dșoară Marga Oros, și-a serbat logodna cu Domnul Ion Drăguș teolog absolvent. Cununia religioasă va avea loc în 15 Octomvrie 1939.

Felicitări!

Înălțarea sf. Cruci în Spania. Cu ocazia sărbătorii Înălțării sf. Cruci (14 Sept.) guvernul din Spania a emis un ordin de zi cu următorul text: „Biruința spaniolă a fost biruința Crucii și războiul nostru a fost o cruciadă împotriva dușmanilor Adevărului. Morții noștri își dorm somnul cel de veci în umbra Crucii”. S'a hotărât, că în ziua, când Biserica sărbătorește înălțarea sf. Cruci, să se facă slujbe pentru martirii morți în slujba crucii. În toate școlile din Spania s'au făcut în aceasta zi rugăciuni pentru cei căzuți în războiu.

noastră, așa sună rugăciunea bărbatului japonez; ce deosebire între rugăciunea lui și rugăciunea unor occidentali, cari sau nici când nu se roagă, sau dacă se și roagă, aceea ce cer este numai pe seama lor proprie.

Se termină rugăciunea, urmează programul vechiu, cu înșirarea celor vrednice de știut, în legătură cu obiectele de amintire. Fiii sed în tăcere și ascultă cu atenție cele ce li se comunică din partea tatii. Iată acest ulcior — spune el, — e exact ca și acela, din care bea împăratul; sabia aceasta era cu mine în război; această țesătură fălăia în bătălia dela Ciuzima; acest format de cap de cal, e copia fidelă aceluia călămonstru, pe care călărea împăratul samoraj, când a invins armata lui Djingis Chan. Aceasta păpușă îmbrăcată în haină bărbătească, prezintă figura împăratului Heian, care s'a născut în anul 794 și a domnit în urmașii săi până la anul 1183, în mod glorios și

spre spăma inamicilor. Dragii mei fii, ce înseamnă acest pește gravat pe acest baston? Dar acest pumn de bumbac, asupra cășcii? Ori acest cal de călărit ce stă aici atât de mândru cu o șea de aur?

Rar se găsește câte un băiat japonez, care să nu fie în stare să dea de îndată un răspuns prompt și precis la toate aceste întrebări. Și nu e de mirat, doar la școală în cele mai multe ore istoria li se predă.

Masa sărbătorească după obiceiul strămoșilor

Băieții pot atinge obiectele, ba chiar se pot juca cu ele, — în fine numai într'o singură zi a anului li se permite aceasta plăcere, — însă tata explică mai departe, zicând:

Mari oameni erau strămoșii noștri! Nu locuiau în case, nu mâncau din fafurii! Petreceau sub cerul liber și consumau cele ce le da natura! Ați voiți

și voi să mâncați un astfel de prânz?

Natural, că vreau. După care răspuns, tata le aduce peștele fript, orezul prăjit între pietri, fructe, miere, lapte, lăptuică dulce crudă și alte la fel. Este de a totului firesc, ca aceasta masă sărbătorească încă le place, fiind neobișnuită și în special fiindcă nu femeile au preparat-o ci tata, capul familiei!

După masă, e odihnă, apoi cam pe la orele 3 urmează primirea oaspeților.

De cătră seară adulții prezintă băieților jocuri militarești de luptă și altele, iar de sfârșit, înainte de cină urmează prezentarea jertfelor, în fața statuelor împărătești și ale dumnezeilor.

Fiește care băiat oferă, pregătit deja mai de mult, ceva obiect în vederea augmentării sanctuarului familiar, fie o armă minusculă, fie ori ce lucru făcut cu mână proprie. Adeseori se prezintă o dexteritate manuală surprinzătoare, între lucrările acestea. Tata permite,

ca fiii să așeze mărunțușurile acestea la picioarele statuelor. Terminându-se astfel sărbătorearea, fiii se pun la odihnă, tata adună cu grijă obiectele oferite și le pachetează. Trece apoi în revistă obiectele și constată că acest obiect e făcut de moșul său, acela de tată său, iar acesta de el însuș când era de 9 ani, și oare câte și câte nu se vor adauge încă cătră aceasta colecție în viitor? Acuma bărbatul se pleacă profund în fața statuei lui Gusco, ce dominează sanctuarul, reprezentând sau pe vre-un mare general de armată, sau însuși pe împărat și cu aceste omagii, s'a terminat și din partea lui serbarea; acoperă cu un val fin de mătăasă colecția și trage ușa de hârtie. S'a sfârșit o zi frumoasă, se poate continua munca, însă cele ce s'au întâmplat în ziua aceasta, în ziua de 5 Mai, trăiește mai departe în sufletele japonezilor în cursul anului întreg. Stăpâniți de aceste gânduri, lupta admirată de atâtea ori, dusă sub steagul lui Nippon, cu „Soarele Răsare” numai victorioasă poate să fie în Extremul—Orient..

Traducere.